

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษาความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และการเรียงลำดับพยัญชนะไทยจากง่ายไปหายากตามระดับวุฒิภาวะของเด็ก

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนสาธิตนำทัพย์และโรงเรียนการุณาราม โรงเรียนละ ๓๐ คน รวม ๖๐ คน (เป็นเพศชายและหญิงอย่างละเท่ากัน) มีอายุเฉลี่ย ๗.๕ ขวบ และมีเวลาเรียนมาแล้วโดยเฉลี่ย ๑๓๖ วัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ตัวอักษรไทยแบบต่าง ๆ และแบบทดสอบจับเวลาในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็ก ซึ่งตอนบนเป็นภาพที่มีความสัมพันธ์กับพยัญชนะไทยตัวนั้น ๆ เพื่อให้เด็กสนใจในการฝึกเขียนพยัญชนะไทยเหล่านั้น ตอนล่างเป็นบรรทัดที่มีเกณฑ์ความกว้างของเส้นบรรทัดเท่ากับความสูงของตัวพยัญชนะไทยคือ ๑ เซนติเมตร และมีความกว้างของตัวพยัญชนะเท่ากับ ๐.๖ เซนติเมตรโดยมีตัวพยัญชนะ ๕ ตัวที่เขียนไว้สำหรับให้เด็กเขียนตาม

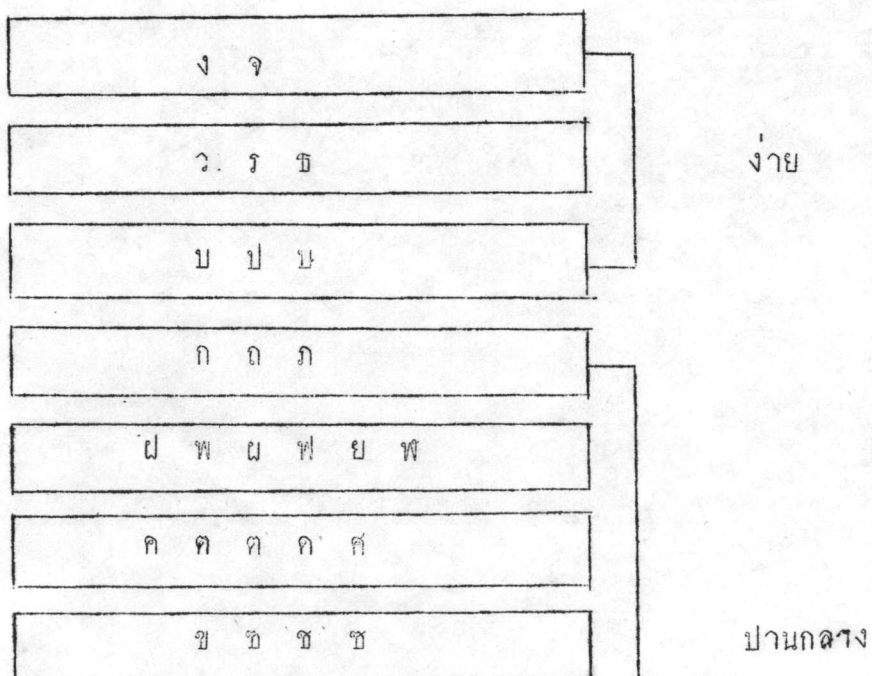
วิธีการวิจัย

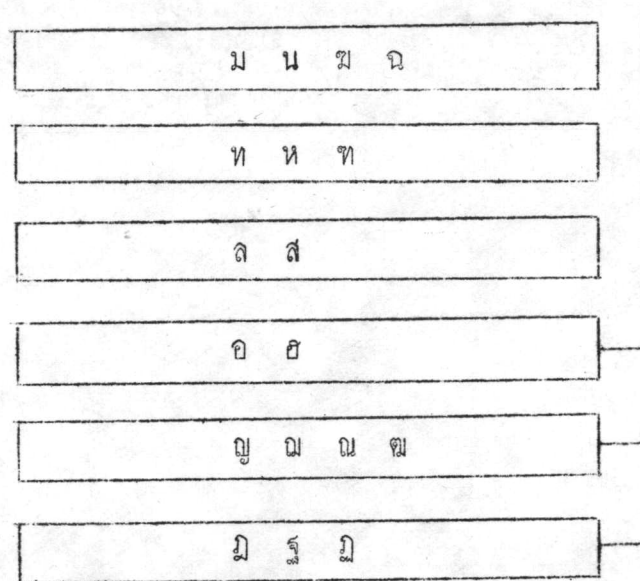
ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาแบบของตัวพยัญชนะไทยที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน นำมาสังเคราะห์แล้วเลือกพยัญชนะไทยขึ้นใหม่เพื่อให้เขียนได้ง่าย รวดเร็ว สวยงามและเหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากนั้นได้สร้างแบบทดสอบเพื่อจับเวลาในการเขียนของเด็กแต่ละคนและ

นำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ของเวลาที่ได้จากการเขียนพยัญชนะไทยของเด็ก รวมทั้งวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ชนิดตัวประกอบเดียวโดยใช้ตัวอย่างประชากรซ้ำกันทุกรายการ (Single Factor Design Repeated Sample) เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างเวลาเฉลี่ยที่เด็กทุกคนใช้ในการเขียนพยัญชนะไทย ถ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ก็ทดสอบความแตกต่างของพยัญชนะไทยแต่ละคู่ (ของกลุ่มพยัญชนะไทย) ด้วยวิธีของนิวแมนคูล (Newman Keuls method)

ผลของการวิจัย

๑. ช่วงเวลาในการเขียนพยัญชนะไทยแต่ละกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑
๒. ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้นอยู่กับทิศทางของเส้น จำนวนของเส้น และความยาวของเส้นที่ประกอบเป็นตัวพยัญชนะนั้น ๆ
๓. การเรียงลำดับพยัญชนะไทยจากกลุ่มที่เขียนง่ายไปหายากตามระดับวุฒิภาวะของเด็ก เป็นดังนี้คือ

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลของการวิจัย พบว่าการเขียนของเด็กจะง่ายคือใช้เวลาเขียนน้อย หรือยากคือใช้เวลาในการเขียนนานนั้น มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ทิศทางและจำนวนของเส้น (Strokes) ที่ประกอบขึ้นเป็นพยัญชนะไทยตัวนั้น ๆ
๒. จังหวะในการเขียนของเด็ก
๓. ความถี่ของการฝึกหัดเขียนของเด็ก

ดังนั้น ผลของการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้คือ ช่วงเวลาที่ใช้ในการเขียนตัวพยัญชนะแต่ละตัว จะมีความผันแปรไปกับความยาวของเส้นที่ลาก ทิศทางและปริมาณของเส้นที่ลาก รวมทั้งจังหวะในการเขียนของเด็ก และการเขียนพยัญชนะไทยแต่ละกลุ่มของเด็กมีความยากง่ายแตกต่างกัน

จากผลของการวิจัย มีข้อที่น่าสนใจก็คือ

๑. ความแตกต่างระหว่างเวลาที่ใช้ในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชายและเด็กหญิง แม้ว่าจะไม่มีการทดสอบหาความแตกต่างของเด็กชายและเด็กหญิง แต่จากการสังเกตความถนัดและเวลาที่ใช้ในการเขียนก็พบว่า เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเขียนพยัญชนะไทยได้เร็วกว่าเด็กชาย โดยเฉพาะ

ตัวพยัญชนะไทยที่มีลีลาการเขียนเส้นทวน เส้นโค้ง วงกลม และเส้นที่มีช่วงสั้น เป็นต้น

๒. จากการสังเกต พบว่าเด็กที่เขียนฉีกวิธี เช่นจับคินสอดึก เกร็งมือ เขียนกค-คินสอด และไม่มีจังหวะในการเขียนมักจะเขียนไขว้ และช่วงเวลาในการเขียนไม่สม่ำเสมอ

๓. จากการสังเกต ยังพบอีกว่าเด็กจะเขียนส่วนพยัญชนะไทยที่ละเอียดไคยาก คือเขียนเส้นสั้นไคยากกว่าเส้นตรงที่ยาวพอกับจังหวะมือ และความกว้างมีอิทธิพลต่อการเขียนด้วย

ขอเสนอแนะ

๑. ครูที่สอนเด็กเริ่มเรียน ก่อนให้เขียนพยัญชนะไทย ควรให้เด็กได้ฝึกหัดเขียนเส้นต่าง ๆ จนคุ้นเคยเสียก่อน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเขียนพยัญชนะไทยให้กับเด็ก

๒. เส้นต่าง ๆ ที่จะฝึกให้เด็กเขียน ควรเรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก เพื่อให้เด็กเบื่อหรือหมดความพยายามเสียก่อน กล่าวคือ ควรให้ฝึกเขียนเส้นลงก่อนแล้วจึงสอนเส้นขึ้น เส้นนอน เส้นโค้งและวงกลมตามลำดับ

๓. ฝึกให้เด็กเขียนเส้นที่ยาวประมาณ ๑ นิ้วแล้วฝึกให้หัดเขียนเส้นที่สั้นลงตามลำดับ

๔. ระยะแรกของการฝึกเขียนควรใช้คินสอดที่มีใส่ออน ๆ เขียนคิงาย แล้วจึงค่อย ๆ

ให้ใช้แข็งขึ้น

๕. ถ้าเด็กยังไม่พร้อมที่จะเขียนพยัญชนะไทย ครูไม่ควรบังคับให้เด็กเขียนเป็นอันขาด หรือถ้าเด็กพร้อมที่จะเขียนพยัญชนะไทยแล้ว แต่ยังเขียนไม่ไคก็ ก็ควรให้เด็กฝึกเขียนเส้นให้ไคก็เสียก่อน เพราะถ้าเด็กเขียนเส้นต่าง ๆ ไคก็จะทำให้เขียนพยัญชนะไทยไคก็ด้วย

๖. การสอนเขียนตัวพยัญชนะควรจะให้สัมพันธ์กับเส้นต่าง ๆ เช่นจะสอน ง ก็ให้นักเรียนเขียนเส้นลงแล้วคหวตอหางก็จะกลายเป็น ง แล้วให้เด็กคิดคหวตอเส้นให้เป็นตัวพยัญชนะไทยตัวอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วย แต่เมื่อเขียนเป็นตัวแล้วครูจะต้องเน้นขบวนการเขียนทั้งตัวให้เด็กเห็นด้วยคือให้เริ่มเขียนจากหัวไปก่อน เช่น เป็นต้น

๗. ครูผู้สอนเด็กเขียนพยัญชนะไทยควรจรร่วมมือกันสร้างแบบของพยัญชนะไทยที่เด็กเขียนไคง่ายขึ้นไคเอง

๘. การสอนให้เด็กเขียนพยัญชนะไทย ควรจะสอนเป็นกลุ่มตามลักษณะรูปร่างที่คล้ายคลึงกัน จะทำให้เด็กเขียนได้ง่ายขึ้น เช่น สอนเขียน ก ถ้าเติมหัวก็จะกลายเป็น ด และ ญ ซึ่งเด็กจะรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จในการเขียนของเขาควย เป็นการสอนแบบค่อยเป็นค่อยไป เด็กจะไม่รู้สึกยุ่งยากในการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ

๙. การสอนเขียนควรสอนพยัญชนะกลุ่มที่ง่ายที่สุดไปหากลุ่มที่ยากที่สุด ตามผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

๑๐. การสอนเขียนพยัญชนะไทย ควรถึงประสบการณ์ของเด็กมาให้สัมพันธ์กับการเขียนควย เพื่อช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกว่า การเขียนของเขามีความหมาย และสำคัญต่อตัวเด็กเอง จะช่วยให้เด็กเกิดความรัก ความภูมิใจที่เขียน และจะทำให้ประสิทธิภาพของการเรียนเขียนสูงขึ้น

๑๑. แบบฝึกหัดให้เด็กเขียนพยัญชนะไทยควรมีรูปภาพที่สัมพันธ์กับตัวพยัญชนะที่เด็กจะเขียน เพื่อเราให้เด็กสนใจ จะเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากเขียนยิ่งขึ้น

๑๒. สมุดแบบฝึกหัดคัดลายมือของสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ควรจะให้เด็กฝึกหัดคัดลายมือเป็นกลุ่มและควรรี้อย่างไรจากกลุ่มที่ง่ายไปหายากตามผลของการวิจัยครั้งนี้ ยิ่งกว่านั้นแบบฝึกหัดคัดลายมือควรมีขนาดของตัวอักษรต่าง ๆ กัน คือเด็กที่เริ่มเขียนใหม่ ๆ ก็ให้มีขนาดใหญ่แล้วค่อย ๆ ลดลงตามลำดับ

๑๓. สำหรับผู้ที่สนใจอาจจะทำการศึกษาค้นคว้าดำเนินการวิจัยในเรื่องต่อไปนี้

๑๓.๑ ศึกษาวิธีการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กอนุบาล ซึ่งเป็นการเรียนชั้นเริ่มต้น เปรียบเทียบกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งผ่านการเรียนมาแล้ว

๑๓.๒ ศึกษาวิธีการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กที่เขียนควยมือซ้าย เปรียบเทียบกับมือขวา

๑๓.๓ ศึกษาความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ แห่งอื่น ๆ โดยใช้ตัวอย่างประชากรมากขึ้น เพื่อให้ได้ตัวแทนประชากรในวงที่กว้างออกไป

๑๓.๔ ศึกษาความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็ก จากการสัมภาษณ์ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนเขียนมาเป็นเวลานาน